

POLS

Quan no senti cap soroll,
quan ningú li besí el pit,
la soledat haurà envaït
cada estança del seu cos.
I el cim enyorarà el dits d'aquell amant
que nit i dia acariciava el crit.
Noves llengües sentirà,
embrutant llençols de lli.
Ara li besen el pit
però la soledat encara viu
en l'aigua dels seus pulmons,
al blau del seu mirar,
que rere un tel de zel i gel li crema.
Quan la llum d'un dia gris
li recordi la buidor
del qui espera sense sort
que l'abracin sense por,
els ulls emmudiran,
les mans celebraran
la tendra i crua solitud que vessa.